

Arrest

nr. 157515 van 1 december 2015
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 23 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. PLATTEAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2011 werd verzoeker door de lokale politie van Gent aangetroffen in illegale verblijfssituatie. Er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op 27 november 2011 werd verzoeker op heterdaad betrapt op zakkenrollerij door de politie van Gent. Er werd hem op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

- 1.3. Op 16 maart 2012 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf met uitstel van drie maanden wegens diefstal.
- 1.4. Op 29 maart 2012 werd verzoeker door de lokale politie van Gent nogmaals aangehouden wegens verdenking van diefstal. Er werd hem op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.
- 1.5. Op 27 september 2012 werd verzoeker door de politie van Sint-Niklaas aangehouden op verdenking van diefstal. Er werd hem op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven en er werd een inreisverbod opgelegd.
- 1.6. Op 26 november 2012 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf wegens diefstal.
- 1.7. Op 13 december 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 14 februari 2013 onontvankelijk verklaard.
- 1.8. Op 26 februari 2013 werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van acht jaar.
- 1.9. Op 30 mei 2013 werd verzoeker nogmaals aangehouden wegens diefstal en opgesloten in de hulpgevangenis van Leuven.
- 1.10. Op 7 augustus 2013 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.
- 1.11. Op 10 september 2013 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor gewone diefstal als dader of mededader.
- 1.12. Op 25 november 2013 verklaarde hij te Gent een wettelijke samenwoning te willen aangaan met H.E. een Slowaakse onderdane.
- 1.13. Op 30 november 2013 werd aan verzoeker nogmaals bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.
- 1.14. Op 7 augustus 2014 werd aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Op 25 augustus 2014 werd een poging ondernomen om verzoeker naar Hongarije te repatriëren, maar verzoeker weigerde te vertrekken.
- 1.15. Op 19 september 2014 werd een repatriëring met escorte voorzien, deze werd geannuleerd aangezien verzoeker op 12 september 2014 een asielaanvraag indiende.
- 1.16. Op 6 oktober 2014 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen 181 840 van 22 oktober 2014.
- 1.17. Bij arrest nr. 138 138 van 9 februari 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep tegen de bijlage 13 van 15 september 2014.
- 1.18. Op 11 juni 2015 werd verzoeker nogmaals bevolen het grondgebied te verlaten.
- 1.19. Op 13 augustus 2015 deed verzoeker te Gent een huwelijksaangifte met H.E.
- 1.20. Op 16 augustus 2015 werd de bijlage 13 van 11 juni 2015 herbevestigd.
- 1.21. Op 23 november 2015 werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

[...]

In voorkomend geval, ALIAS:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 27 :

☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☐ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid
- ☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 09/11/2011, 27/11/2011, 29/03/2012 en 26/02/2013, 07/08/2014, 15/09/2014 en 11/06/2015. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar hem betekend op 25/02/2013.

Betrokkene werd op 16/03/2012 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Gent tot 6 maanden gevangenisstraf met uitstel van 3 maanden voor gewone diefstal. Op 26/11/2012 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot 1 jaar gevangenisstraf wegens gewone diefstal. Op 10/09/2013 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot 15 maanden gevangenisstraf voor gewone diefstal, dader of mededader.

Betrokkene heeft op 13/08/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een vrouw van Slovaakse nationaliteit (H.E.) waarbij een onderzoek schijnhuwelijk werd opgestart door het parket van Gent en zou worden uitgevoerd door PZ Gent. Echter een mogelijk huwelijk van betrokkene heeft geen automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene kan namelijk ook vanuit zijn land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen. Daarnaast toont hij ook niet aan waarom hij enkel in België zijn gezinsleven met mevrouw [H.E.] zou kunnen voortzetten. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van acht (8) jaar die hem eerder werden betekend, maar heeft dit nagelaten. Daarnaast blijkt uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een huwelijksdossier met een Slovaakse vrouw heeft ingediend, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing van zijn inreisverbod, hem betekend op 26/02/2013, te

vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Dat betrokkene een actueel risico vormt voor de openbare blijkt uit informatie van de PZ Gent. Naast zijn meerdere veroordeling in 2012 en 2013, blijkt dat betrokkene bij de politie van Gent gekend is voor nog vier feiten van openbare orde in 2015:

- GE.18.LA.052387/2015 door PZ Gent wegens gewone diefstal;
- GE.18.LA.052403/2015 door PZ Gent wegens gewone diefstal;
- GE.18.LA.052412/2015 door PZ Gent wegens gewone diefstal;
- GE.18.LA.052419/2015 door PZ Gent wegens gewone diefstal.

Betrokkene is daarnaast bij de politie gekend onder meerdere aliansen:

- [...]
- [...]
- [...]
- [...]
- [...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengengedrag ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengedrag zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het gedrag te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het gedrag te verlaten betekend op 09/11/2011, 27/11/2011, 29/03/2012 en 26/02/2013 (met inreisverbod van 8 jaar), 07/08/2014, 15/09/2014 en 11/06/2015.

Op 12/09/2014 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 06/10/2014. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd verworpen op 22/10/2014. Betrokkene heeft een bevel om het gedrag te verlaten gekregen op 15/09/2014 (39bis + 13qq).

Betrokkene diende op 13/12/2012 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14/02/2013 en deze beslissing werd hem betekend op 14/02/2013.

Aangezien betrokkenes asielaanvraag en aanvraag tot humanitaire regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) negatief werden afgesloten, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd op 10/06/2015 geïntercepteerd door PZ Gent wegens illegaal verblijf. Op 11/06/2015 betekende betrokkene een bevel om het gedrag onmiddellijk te verlaten (bijlage 13, geldig 0 dagen). Betrokkene werd nogmaals op 15/08/2015 geïntercepteerd door PZ Gent wegens illegaal verblijf. Op 16/08/2015 werd aan betrokkene een herbevestiging van het bevel om het gedrag te verlaten van 11/06/2015 betekend.

Betrokkene werd op 16/03/2012 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Gent tot 6 maanden gevangenisstraf met uitstel van 3 maanden voor gewone diefstal. Op 26/11/2012 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot 1 jaar gevangenisstraf wegens gewone diefstal. Op 10/09/2013 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot 15 maanden gevangenisstraf voor gewone diefstal, dader of mededader.

Betrokkene heeft op 13/08/2015 een huwelijksdossier ingediend bij de stad Gent samen met een vrouw van Slovaakse nationaliteit ([H.E.] waarbij een onderzoek schijnhuwelijk werd opgestart door het parket van Gent en zou worden uitgevoerd door PZ Gent. Echter een mogelijk huwelijk van betrokkene heeft geen automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene kan namelijk ook vanuit zijn land van herkomst via de geijkte procedures gezinshereniging aanvragen. Daarnaast toont hij ook niet aan waarom hij enkel in België zijn gezinsleven met mevrouw [H.E.] zou kunnen voortzetten. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van acht (8) jaar die hem eerder werden betekend, maar heeft dit nagelaten. Daarnaast blijkt uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene een huwelijksdossier met een Slovaakse vrouw heeft ingediend, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende acht jaar een opschorting of opheffing van zijn inreisverbod, hem betekend op 26/02/2013, te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Dat betrokkene een actueel risico vormt voor de openbare blijkt uit informatie van de PZ Gent. Naast zijn meerdere veroordeling in 2012 en 2013, blijkt dat betrokkene bij de politie van Gent gekend is voor nog vier feiten van openbare orde in 2015:

- GE.18.LA.052387/2015 door PZ Gent wegens gewone diefstal;
- GE.18.LA.052403/2015 door PZ Gent wegens gewone diefstal;
- GE.18.LA.052412/2015 door PZ Gent wegens gewone diefstal;
- GE.18.LA.052419/2015 door PZ Gent wegens gewone diefstal.

Betrokkene is daarnaast bij de politie gekend onder meerdere aliansen:

- [...]
- [...]
- [...]
- [...]
- [...]

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

[...]"

2. De ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat het aan de verzoeker afgeleverde inreisverbod van 26 februari 2013 een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan de verzoeker voor de erin bepaalde termijn van acht jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering [...]"

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. In casu blijkt niet dat de verzoeker een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hem zou zijn toegekend. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. De verzoeker heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod, dat hem werd ter kennis gebracht op 26 februari 2013 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van acht jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft evenmin tegen dit inreisverbod een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De wettigheid van het inreisverbod van 26 februari 2013 staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten geldt in casu tot 26 februari 2021.

Het blijkt dan ook dat de verzoeker op het ogenblik dat hij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van acht jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

De verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij een persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang heeft bij zijn vordering nu zijn repatriëring nakende is. Het blijkt dan ook dat de verzoeker met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met gedwongen grensleiding van 23 november 2015, een verder verblijf in België beoogt. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van acht jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 26 februari 2013. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat de verzoeker zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks hem door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid of ernst van de aangevoerde middelen, kan aan de verzoeker geen wettig belang verschaffen nu de verzoeker geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 26 februari 2013 en hij evenmin een schending van het non-refoulement aanvoert laat staan aannemelijk maakt.

Wat verzoekers uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (het EVRM) en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim t. België, §43). De verzoeker kan dan ook met zijn uiteenzettingen omtrent artikel 8 van het EVRM geen verblijfsaanspraak aannemelijk maken. Dit klemmt *in casu* des te meer nu blijkt dat de verzoeker na het inreisverbod van 26 februari 2013 meermaals werd bevolen om het grondgebied van de Schengenstaten onmiddellijk te verlaten, waarbij hem viermaal geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven wegens de vaststelling dat de verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, terwijl de verzoeker tegen geen van deze bevelen om het grondgebied te verlaten enig rechtsmiddel instelde en hij blijkens de stukken van het administratief dossier ook tot op heden geen enkele verblijfsaanvraag in België heeft ingediend

die hem tot het uitoefenen van een feitelijke gezins- of familieleven in staat zou kunnen stellen. Een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op grond van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM kan er in de gegeven omstandigheden dan ook niet toe leiden dat het bestuur zou dienen te antwoorden op enige verblijfsaanvraag van de verzoeker. De verzoeker dient zijn grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van de thans aan hem opgelegde inreisverbod van 26 februari 2013. De omstandigheid dat de verzoeker de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt zijn belang bij de onderhavige vordering echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 12 van het EVRM en artikel 9 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie omdat hij, bij terugkeer naar Algerije, niet zal kunnen huwen aangezien het islamitisch recht geen "gemengde" huwelijken erkent, volstaat deze verklaring niet om te besluiten dat verzoeker alsnog over een wettig belang beschikt. Vooreerst werd verzoekers huwelijk uitgesteld door het stadsbestuur van Gent op verzoek van het parket dat een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk instelde. Het feit dat verzoeker thans nog niet kon huwen is dan ook niet het gevolg van de beslissing van de verwerende partij, die terzake geen bevoegdheid heeft. Voorts kan de loutere verklaring dat hij wil huwen –daarbij dient opgemerkt dat het onderzoek naar een schijnhuwelijk door het parket nog aan de gang is- geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker ingevolge het inreisverbod van acht jaar d.d. 23 februari 2013 thans niet gerechtigd is in België te verblijven zodat thans ook moet worden vastgesteld dat verzoekers belang er slechts in bestaat op het grondgebied te verblijven in strijd met het geldende inreisverbod. Zoals hoger reeds werd vastgesteld dient verzoeker zijn grief ontleend aan artikel 12 van het EVRM vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van de thans aan hem opgelegde inreisverbod van 26 februari 2013. Het feit dat in Algerije een niet-islamitisch huwelijk niet wordt erkend doet daar geen afbreuk aan.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 december tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN HULLEBUS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

C. VERHAERT